

SREDINE PRIČE ~ Br. 3

KLJUČ MUNJE

DŽON BERKLI

ILUSTROVAO BRENDON DORMAN

*Prevod s engleskog
Irina Vujičić*

Beograd
2011
DERETA

*Za Saru,
Čije reči plešu uz neku razuzdaniju melodiju*



SADRŽAJ

Prvo poglavlje • UŽASNA OPERACIJA	11
Drugo poglavlje • POZAJMLJENA KRILA	20
Treće poglavlje • DIVLJINA I GAMAD	27
Četvrto poglavlje • TRAG U OBLIKU TIGRA	34
Peto poglavlje • POKOJNI I IZGUBLJENI.....	44
Šesto poglavlje • ŽALOSNI MONAH	50
Sedmo poglavlje • SIRENINA ČIZMA.....	55
Osmo poglavlje • METEŽ	64
Deveto poglavlje • VELIKI BUCANJ	71
Deseto poglavlje • KRILA ZA OBUKU.....	76
Jedanaesto poglavlje • KAPETAN TRIPOLI.....	83
Dvanaesto poglavlje • NESLANA ŠALA.....	89
Trinaesto poglavlje • PREVARE I PREKRŠAJI	94
Četrnaesto poglavlje • MANGUPI	100
Petnaesto poglavlje • PITANJE KOZA	106
Šesnaesto poglavlje • SLUČAJNI POGODAK.....	114
Sedamnaesto poglavlje • DRAGULJ U KAŠI.	121
Osamnaesto poglavlje • SLON IZNENAĐENJA	128
Devetnaesto poglavlje • KOŠMARNNA NEVESTA	136

Dvadeseto poglavlje • JEVTIN MAĐIONIČAR	144
Dvadeset prvo poglavlje • OKO SOKOLOVO	149
Dvadeset drugo poglavlje • TEMZI	155
Dvadeset treće poglavlje • OPEKOTINE I IZGOVOR	162
Dvadeset četvrto poglavlje • NURA	168
Dvadeset peto poglavlje • NEŠTO, NEŠTO	174
Dvadeset šesto poglavlje • GOMILA LAŽI	183
Dvadeset sedmo poglavlje • DUH U KAMENU	190
Dvadeset osmo poglavlje • GLAVE U PESKU	199
Dvadeset deveto poglavlje • ŠTUCAVAC	206
Trideseto poglavlje • ODBEGLI OBLAK	211
Trideset prvo poglavlje • NOVI ZAMENIK	217
Trideset drugo poglavlje • PITAJ BOGA KAKO	225
Trideset treće poglavlje • TIHO PEVUŠENJE	229
Trideset četvrto poglavlje • ZVEZDE I PAHULJE	235
Trideset peto poglavlje • KLJUČ MUNJE	241
Trideset šesto poglavlje • NEONSKO STRAŠILO	250
Trideset sedmo poglavlje • MOGUĆA BUDUĆNOST	258

KLJUČ
MUNJE



PRVO POGLAVLJE
UŽASNA OPERACIJA



Slušaj: pada kiša, i to kakva kiša! Milijardu kapljica hladnog neba pada kroz noć, pretvara vlažnu zemlju u blato, blato u bare, bare u potoke koji hrane podzemnu reku koja teče pod kaldrmisanim ulicama Larda. Kad munja ispuni nebo, kišne kapi zastanu za čas, i onda se ponovo proliju u tamu. Dobuju po crepovima i slivaju se niz oluke; pršte po uskovitlanom lišću i pljušte po pločnicima. Stanovnici Larda drhture i zavlache se još dublje pod svoje pokrivače.

U spavaonicama vile *Ševa*, na ivici grada, besana deca odbrojavaju koliko još ima dok ne prođe oluja; sekunda manje za svaku milju bliže. Munja osvetli sobe i oni broje: jedan... dva... tri... Onda prasne grom i odjekne kroz noć, pa zazveče prozori i mlađi siročići vrište. Bliži se.

Majls Sreda, lebdeći negde na granici sna i jave, sanja o tigru koji mu stoji pod prozorom i besno reži, zbog čega ptičice lepršaju s krošnj, a bube beže u travu. Tigrovo režanje tresse oblake i oni počinju da se valjaju ka ze-

mlji kao lavina. Majls se trza i budi. Sobu osvetli zaslepljujuća munja i grmljavina ispuni vazduh. Gleda u stranu da vidi da li je Mala budna. Krevet joj je prazan, pokrivači zabačeni u stranu. Majls obuva papuče i navlači stari kaput, dok mu se stomak vezuje u čvor.

Odlazi do prozora i pribija nos uz hladno staklo, stavljajući šake uz obraze. Jedva može da razazna kućicu na drvetu uglavljenu između dva stabla velike bukve u bašti, sve mu je zbrkano u tami. S krova kućice podiže se dim kao bleđi duh. Dok mu se oči privikavaju na mrak, uspeva da vidi polomljene grane koje vise s drveta. Spazi mutno svetlo ispod kućice i, kada je počelo da se penje uz merdevine od konopca, iznenađeno shvati da je to Mala.

„Šta to radi, zaboga?“, kaže Mandarin. Narandžastosivi plišani medved ne odgovara. Leži sklupčan u džepu Majlsovog kaputa i pravi se da spava. Majls je na trenutak u iskušenju da se vrati u krevet i uradi isto, ali ne može da ostavi Malu samu u upaljenoj kućici na drvetu usred oluje. Drhti dok izlazi iz spavaonice. Na vratima zastaje. Napolju je hladno i zna da će za sekund biti mokar do gole kože. Vraća se u sobu, nežno vadi Mandarinu iz džepa i zavlaci ga pod pokrivač.

„Ostani ovde dok se ne vratim“, kaže.

Majls Sreda, gnjecavih papuča i smrznut na kiši, potrčao je kroz blatnjavu baštu, preskačući dublje bare, iako je već bio sasvim mokar. Kiša mu je dobovala po glavi i slivala mu se niz vrat, lepeći mu pidžamu za kožu. Dospeo je do kućice na drvetu i sklonio se pod nju, sav zadihan. S četvrtastog otvora iznad njega treperilo je žuto svetlo i kroz huk kiše jedva je mogao da razabere zvuk glasova. Uhvatio je merdevine, sklonio mokru kosu s očiju i popeo se.

Unutrašnjost kućice blago su osvetljavale dve sveće, ako su se kyrgave gomilice voska koje su rasle na policama madam Ševe mogle nazvati svećama. Njihovi plamičci

plesali su na promaji, od čega su senke skakale među hrpom drangulija koje su se prosipale s polica i zakrčavale svaki ćošak u sobi. Mala je sedela na ležaljci razapetoj između dva stabla u sredini kućice. Ruke su joj bile prekrštene i bila je tvrdoglavo namrštena. Majls je odlično poznao taj izraz. Mrštila se na visokog, mršavog mladića koji je stajao okrenut ka njoj, a Majlsu leđima. Mladić je govorio tiho i žustro i, mada mu je glas bio prigušen, rasecao je oluju kao staklo.

„To je *njegov* problem. Već je obeležen, ali za tebe možda još ima šanse. Rekao sam Saboru da si izgubila krila u pokušaju da spasiš...“ Mladić je zastao usred rečenice i okrenuo se, prateći devojčicin pogled, i ugledao Majlsovu glavu kako viri kroz četvrtasti otvor u podu. Tamne oči mu se suziše, i Majls ga odmah prepoznade. Bio je to Srebrni, Olujni anđeo, kojeg je Mala pratila kada je pala s neba, krilati mladić star hiljadu godina, koji je mogao da komanduje munjom jednim potezom ruke i rukovodi gromovima kao stadom. Jedva je kontrolisao bes na licu, ali uspeo je da se tanušno osmehne.

„Zdravo, Majlse“, rekao je.

Majls se popeo preko preostalih prečaga merdevina i stao, kapljući, na ćilim koji je pokrивao škripave podne daske. „Ćao, Srebrni“, rekao je i okrenuo se Maloj. „Je l' sve u redu?“, pitao je, bacivši pogled ka upaljenom krovu. Dim se skupljao pod tavanicom, i iskre su padale pravo Srebrnom na rame. Olujni anđeo ih je otresao rukom kao da ih i ne primećuje.

„Srebrni je doneo neke novosti“, rekla je Mala. I dalje se mrštila.

„To se njega ne tiče“, reče Srebrni, okrećući se Maloj, kao da je očekivao da se Majls stopi s baricom koja mu se obrazovala kod nogu.

„Ako se tiče mene, tiče se i Majlsa“, rekla je Mala.

„Možda bi bolje bilo da odemo unutra“, prekinuo ih je Majls. „Tamo je suvo, i krov ne gori. Takođe bi trebalo da zovnemo vatrogasce pre nego što se plamen raširi.“

Srebrni se hitro okrenuo i vazduh oko njega nakratko je zapucketao od plavih varnica. „Zaboravi na ovu kolibu!“, prosiktao je. „Treba da razgovaramo o hitnim problemima, a vreme nam ističe. Možeš da ostaneš ili da odeš. Kako hoćeš. Nemam vremena da se raspravljam.“

Majls je zinuo da mu odgovori, ali je primetio uznemireni izraz na licu Male i zatvorio usta. „Ispričaj Majlsu ono što si meni“, rekla je, sklanjajući pramen beloplave kose iza uha.

„Neće razumeti“, rekao je Srebrni. „Šta on zna o Kraljevstvu?“

„Znam ono što mi je Mala ispričala“, reče Majls.

„Nemam vremena da detaljno objašnjavam“, uzvraća Srebrni. „Anđeli sna osudili su te na smrt zbog toga što si upotrebio Tigrov kamen. Život ti je ugrožen, ali možda ću uspeti da spasim Malu ako ubedim Sabor da je samo pokušavala da povрати tigrovu dušu za njih.“

„Život mi je ugrožen?“, ponovio je Majls. Bio je u iskušenju da se nasmeje. Zar nije bizarna šala osuditi nekoga na smrt u odsustvu za nešto čega nije ni bio svestan do pre samo nekoliko nedelja? Ali, ipak mu se stegao želudac.

„Ne želim da me spasiš“, rekla je Mala, „ne samo mene. Majls i ja ostajemo zajedno, ma šta bilo.“

Srebrni je podigao ruke od besa. „Nemaš nikakvu obavezu prema njemu“, rekao je. „Već si višestruko otplatila svoj dug.“

„Majls mi je prijatelj“, rekla je Mala.

„Prijatelj“, ponovio je Srebrni, kao da proba neki čudni ukus. Opet je pogledao Majlsa, očiju nalik na crne tačkice na uskom, bledom licu, pre nego što se okrenuo ka Maloj. „Predugo si živela ovde“, rekao je. „Trebalo je da pokušam da te vratim sa sobom.“

„Ne bi uspeo“, rekla je Mala. „Odrekla sam se krila da bih spasla Majlsa.“

„Ako predamo tigrovu dušu, možda ću uspeti da ih ubedim da te prime nazad“, rekao je Srebrni. „Treba mi Kamen“, rekao je Majlsu. Pružio je ruku. Prsti su mu bili dugi i bleđi. „Moraš da mi ga daš ako želiš da Mala ostane u životu.“

Mala je skočila s ležaljke. „On čak i ne zna šta je to“, rekla je pre nego što je Majls uspeo da progovori.

Majls je odmahnuo glavom. Naravno da je znao šta je Tigrov kamen. Kamenčić, ne veći od masline, ali u kojem je bila zarobljena duša tigra, zašiven je u piljevinom napunjenju glavu njegovog medvedića Mandarine kada je Majls bio samo nekoliko dana star, i ostao je tu skriven dvanaest godina. Iznenada se uplašio za Mandarinu, kojeg je ostavio ušuškanog u svom krevetu. „Moram da idem i kažem madam Ševi za požar“, rekao je, iako se kiša već postarala za njega, tako da se krov sada samo pušio i šištao.

„Biću ovde“, rekla je Mala.

Majls se okrenuo i delimično sišao, delimično skliznuo niz merdevine. Kiša se uvijala na vetru, i neprestano je grmelo dok je trčao ka kući, pognut pred olujom. Kad je skrenuo za ugao, sudario se s nečim mekim i mokrim, pa su i dečak i prepreka pali na mokru travu.

„Uf!“, reče prepreka, koja je bila velika i okruglasta i umotana u svilu. Majls se podigao na noge, baš kao i prepreka, kad ih je oboje osvetlilo jarko sevanje.

„Doktor Tau-Tau!“, rekao je Majls, bez daha i iznenađen. „Mislio sam da su vas deportovali!“

„Deportovali?“, viknuo je zdepasti prorok kroz šištanje kiše. „Gluposti, dečko. Ja... nastavio sam svoja putovanja. Ali morao sam da se vratim...“ Ispravio je svoj stari fes i zabezknuto pogledao preko Majlsove glave. „Da prijavim požar! Kućica na drvetu...“ Upro je prstom ka zadimljenom krovu.

„Ali, upravo je počeo“, viknuo je Majls. Pogled doktora Tau-Taua bio je još sumnjiviji nego obično.

„Drugi vid, dečko moj“, odgovorio je prorok. „Mogu da predvidim...“ Oklevao je na tren i, kad je munja ponovo sevnula, nervozno se osmehnuo Majlsu, cimajući džep svog svilenog kućnog ogrtača. „Ti i ja smo doživeli dosta avantura“, iznenada je rekao.

Majls ga je zbunjeno pogledao. To je bila vrlo neobična izjava za doktora Tau-Taua usred oluje, dok mu se seda kosa lepila za čelo i kiša kapljala s nosa. Doktor Tau-Tau iznenada je uzeo Majlsovu ruku i pritisnuo mu nekoliko novčića na dlan, sklapajući mu prste preko njih. „Kupi nešto lepo, važi?“, viknuo je. Odmakao se nekoliko koraka s osmehom još uvek raširenim preko lica; onda se okrenuo i brzo pošao ka pošljunčanoj stazi, gde ga je progutao mrak.

Majls je brzo pošao ka zadnjem ulazu vile. Novčići su mu grebali mokru šaku. Namrštio se kad je ušao unutra, sav moker, i dok je gackao kroz kuhinju, učinilo mu se da kroz glasno dobovanje kiše čuje kako se pali motor automobila. Osećanje nelagodnosti širilo mu se iz stomaka i nekontrolisano je drhtao dok se peo, preskaćući po dve stepenice. Kad je stigao do svoje sobe, nelagodnost se pretvorila u strah. Vrata su bila otvorena, pokrivač na krevetu povučen u stranu. Nešto beživotno ležalo je šćućureno na sredini čaršava. Majls je polako prišao krevetu, cvoćući. Bio je to Mandarina, ali nije bio Mandarina. Medved je ležao u gomilici punjenja i piljevine, glave skoro sasvim otkinute s mlitavog tela.

Majls je pobledeo i svalio se na ivicu kreveta. Znao je da brzo mora nešto da smisli. Istresao je jastuk iz jastučnice i lagano pokupio Mandarinine ostatke, trudeći se da mu ništa ne promakne. Medvedova glava delovala je laganije nego obično, ali Majls to nije primećivao. Osećao se sasvim tupo, i na trenutak je potpuno zaboravio na Ma-

lu i Srebrnog. „Popraviću te, bićeš kao nov“, rekao je Mandarini. Nežno je smestio medveda u jastučnicu i labavo je vezao. Vlažni prsti bili su mu grubi od piljevine, kao oni novčići što mu je Tau-Tau dao, i odjednom mu se pred očima pojavio prorokov usiljeni osmeh. Stao je kao ukopan, a srce mu je pumpalo ledeni vazduh. Tigrov kamen... Tau-Tau ga je uzeo! Rasporio je usnulog medveda i izvadio kamenčić, a Majls ga je pustio da ode. Stomak mu se stegao i učinilo mu se da se soba ljulja. Duboko je udahnuo da se smiri i ustao na drhtave noge.

Kad se okrenuo da ode, primetio je majčin dnevnik, koji je držao pod jastukom. Čitao ga je u nadi da će mu on otkriti tajne Tigrovog kamena. Nada se izgubila kad se setio šta je pročitao pre nego što je te noći zaspao, ali ipak je uzeo dnevnik i stavio ga u džep zajedno s masakriranim medvedom u jastučnici. Oteturao se kroz otvorena vrata i na mračnom stepeništu skoro naleteo na devojčicu koja je razrogačenih očiju žurila u pravcu sobe madam Ševe.

„Džesika“, rekao je Majls, „reci madam Ševi da se kućica na drvetu zapalila.“

Džesika Utorak još više je iskolačila oči i bez reči klimnula glavom.

„I, kaži joj“, dodao je Majls dok je klizio niz zavojiti gelender, „da sam morao da odem nakratko, ali da je sve u redu.“ Sleteo je niz ostatak gelendera i otrčao kroz mračnu kuhinju. Napolju mu je noć bacala ledenu kišu u lice dok je obilazio oko kuće idući ka stazi kojom se odvezao prorok kradljivac. Zastao je na trenutak i začkiljio u mrak, setivši se motora koji je čuo nekoliko minuta ranije. „Razmisli“, rekao je naglas. „Kako zamišljaš da ga stigneš peške?“

Pomislio je na tigra i kako je moćna zver na leđima nosila njega i Malu kroz polja i šumu, kao da se nikad ne umara. Zavukao je ruku u džep i napipao mlitavi oblik Mandarine u jastučnici za prvu pomoć, te je zažmurio. Uz

veliki napor usporio je disanje i načuljio uši da čuje tigrov brundavi glas kroz huk kiše. Raširio je nozdrve da udahne miris vlažne zemlje, terajući ga snagom volje da se pretvori u mošusni miris koji se izdizao s tigrovog krzna dok su trčali kroz vinograde natopljene kišom na putu ka *Palati smeha*. Otvorio je oči i video kako se tigrove pruge pojavljuju kroz šibanje kiše i, uprkos hladnoći i groznoj strepnji koju je osećao, preplavio ga je talas olakšanja. Moraće da ostavi Malu u kućici na drvetu. Nije smeo da rizikuje da Srebrni vidi tigra; a nije mogao ni...

Tigar se iznenada stvorio pred njim. Izgledao je veći nego ikad. Stajao je crnih usana povučenih sa zuba, očiju ispunjenih hladnom vatrom. Na tren je Majls imao strašan osećaj da se nekako pojavio pogrešan tigar. Sačekao je momenat u tišini, ali po prvi put tigar ništa nije rekao.

„Ćao“, reče Majls nesigurno. Povisio je ton da bi ga tigar čuo od oluje. „Tre-treba mi tvoja pomoć.“

Tigar je otvorio usta i zarežao, i ako ste ikada stajali na dva koraka od srditog tigra usred noćne oluje shvatićete koliko je to bilo zastrašujuće iskustvo. Kišne kapi raspršile su se pred silinom tigrovog urlika koji je skoro oborio Majlsa s nogu. Odmahnuo je glavom da bi oterao taj zvuk iz ušiju, a tigar mu je prišao korak bliže. „Ko si ti da pozivaš mene, kralja među kraljevima?“, zahtevao je tigar duboko režeći. „Misliš da ću ti biti na raspolaganju kad god pucneš prstima, kad izgubiš igračku ili ti pobegne voz? Slomio bih ti vrat i progutao bih te celog, dečko, kad me ne bi mrzelo da ispljunem čizme.“

Majls je gledao u tigra u čudu. Tresao se od straha jednako koliko i od hladnoće. Negde nakraj pameti setio se da ne nosi čizme, ali činilo mu se da ovo nije dobar trenutak da to pomene. „Samo sam...“, počeo je, ali nije stigao dalje. Tigar je, skoro nehajno, pružio šapu, kao mačka koja se igra ptičicom, i pljesnuo Majlsa tako da je odleteo u ledeno blato. Pre nego što je Majls uspeo da dođe